

רַבִּי אוֹשַׁעְיָה הַגָּדוֹל

הַפְּגִישָׁה בְּבֵית הַמִּדְרָשׁ לְאַחַר 12 שָׁנִים

רַבִּי חֲמָא עָזַב אֶת בֵּיתוֹ וְאֶת תִּינוּקוֹ הָרֶדֶּ אֲשֶׁר עָיָה כְּדִי לְלַמֵּד תּוֹרָה
בִּישִׁיבָה רְחוֹקָה. הוּא לֹא חָזַר שָׁתִים עֶשְׂרִי שָׁנִים תְּמִימוֹת.

אִשְׁתּוֹ, בְּמָקוֹם לְהַשְׁבֵּר, גִּדְּלָה אֶת אוֹשְׁעִיָּה בְּאַהֲבָה וּתְפִלּוֹת.
הִיא מְסַרָּה אֶת נַפְשָׁהּ וְהוֹשִׁיבָה אוֹתוֹ לְלַמֵּד תּוֹרָה.

חֲלָפוּ שְׁתֵּי עשר שָׁנִים. מִתִּינוּק רַךְ, הַפֶּךְ אוֹשַׁעְיָה לְעֵלּוּי מוֹפְלָא וְגֵאוֹן בַּתוֹרָה.

כְּשֶׁחָזַר רַבִּי חֲמַא לְבִסּוֹף לְעִירוֹ,
הוּא לֹא נִכְנֵס יְשִׁירוֹת הַבֵּיתָה.
מֵתוֹךְ עֲנָוָה גְּדוֹלָה עָצַר קֶדֶם
בְּבֵית הַמְּדָרֶשׁ.

שם פגש נער צעיר ששאל
קשיה תלמודית מופלאה,
והדהים את כל החכמים.

הֵם שִׁקְעוּ יַחַד בְּדִיוֹן שֶׁל שְׁעוֹת. אֹר אֱלֹקֵי שֶׁל
תּוֹרָה חִיבֵר בִּינֵיהֶם בְּשִׁמְחָה עֲצוּמָה.

תן כְּדֵי הַשְׁמָחָה,
נִזְכֹּר רַבִּי חָמָא
בְּבָנוּ שְׁהַשְׁאִיר
מֵאַחֲזֹר,
וְדַמְעָה נִסְתָּרָת
זִלְגָה מֵעֵינָיו.

"לו נשאֶרְתִּי בַּבֵּית..."
חָשַׁב רַבִּי חָמָא,

בְּנֵי אוֹשַׁעְיָה
בְּדִיוֹק בַּגָּזָה כָּעֵת...
מִסְתַּמָּא הוּא נִשְׁאַר
בוֹר."

כְּשֶׁהִגִּיעַ הַבֵּיתָה, אִשְׁתּוֹ הִצְדָּקָת קְבֵלָה אוֹתוֹ בְּשִׂמְחָה.
הַבֵּית הָיָה מָלֵא בְּקִדְשָׁה וְשִׁלוֹה.

פְּתָאוּם נִפְתָּחָה הַדֶּלֶת שׁוּב -
וְנִכְנַס אֹתוֹ הַנַּעַר הַגָּאוֹן מִבֵּית
הַמְדָּרָשׁ!

רבי חמא, בפענוה גדולה,
זנק מכסאו לכבד את
הנער צדיק הדרך.

אַבֿל אַנְשֵׁתוֹ חִיָּכָה:
"אִישִׁי הִתְקַר, וְכִי יֵשׁ בְּעוֹלָם
אָב נֶשֶׁקָם בְּפָנַי בְּנוֹ?!"

רַבִּי חֲמַא קֶקְפָּא: "זֶה... זֶה בְּנִי אוֹשְׁעִיָּה!?"
הֵם הִתְחַבְּקוּ וְהוֹדוּ לְבוֹרָא עוֹלָם שְׁלֹא עֲזַב אוֹתָם לְרִגֵּעַ.

מוֹסֵר הַשְּׂכֵל: מְסִירוֹת נֶפֶשׁ לְמוֹד תּוֹרָה וּלְחִינוּךְ.
יְלָדִים, אֲפֹלוּ מֵרְחוֹק, תָּמִיד נוֹשְׂאֵת פְּרִי!

